

60-річчю Великого Жовтня-слава!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 44 (535)

Понеділок, 7 листопада 1977 року

Ціна 2 коп.

ТОРЖЕСТВО ІДЕЙ ЛЕНІНА

Наша Радянська Батьківщина зустрічає своє 60-річчя в повному розквіті сил. Радянський народ, народ — трудівник і воїн, із законною гордістю оглядає пройдений шлях. Це славний шлях, який дорівнює століттям.

Велика Жовтнева соціалістична революція — головна подія ХХ століття, яка докорінно змінила хід розвитку людства. Шість десятиріч під керівництвом ленінської Комуністичної партії народи першої в світі соціалістичної держави піднімалися крутою дорогою до сьогоднішніх вершин.

На цьому незвіданому шляху зустрічалося чимало випробувань і перешкод. Треба було подолати голод і розруху, економічну відсталість, яка дісталася у спадщину від царизму, створити сучасну індустрію, перевести на соціалістичні рейки сільське господарство, розвинути науку і культуру. Треба було вистояти в смертельній битві з найлютішим ворогом — фашизмом, розбити гітлерівську Німеччину.

Ціною величезних зусиль і жертв радянські люди подолали труднощі, збудували потужну економіку, підняли культуру, матеріальний рівень життя народу. СРСР відкрив світові шляхи у космос. У країні створено розвинуте соціалістичне суспільство — найвище досягнення сучасного соціального прогресу.

Звідки ця невичерпна енергія, непохитна воля у досягненні великих цілей? Вся історія розвитку Радянської країни говорить, що джерело нашої сили — в керівництві ленінської партії, в її єднанні з народом. Це гарантія не тільки сьогоднішніх успіхів Батьківщини, а й прийдешнього повного торжества комунізму.

Соціалізм забезпечив небачений прогрес усіх сторін життя суспільства. Темпи нашого розвитку не перестають дивувати весь світ. Тільки за останнє десятиріччя випуск промислової продукції в СРСР подвоївся. Цього року її буде вироблено в 145 разів більше, ніж у царській Росії в 1913 році. В сотні разів за той же пе-

ріод збільшили промислове виробництво багатьох союзних республік. Наприклад, Молдавія — у 257 разів, Вірменія — у 307, Киргизія — у 317 разів.

Перемога Великого Жовтня вказала глухим шлях до нового життя. Розкидані й розрізані, вони одразу після революції почали об'єднуватися в організації. В 1933 році для людей з вадами слуху в республіці було створено Українське товариство глухих. За час свого існування УТОГ провів велику роботу по залученню глухих до активної участі в господарському і культурному будівництві.

Славний ювілей Радянської держави трудові колективи нашого Товариства зустрічають новими виробничими здобутками. Десятимісячний план з обсягу реалізації готової продукції УВП і об'єднання УТОГ завершили 21 жовтня або на п'ять днів раніше, ніж передбачалося взятими зобов'язаннями.

Вагомих успіхів досягнуто в поліпшенні умов праці і побуту трудящих глухих, в розвитку художньої самодіяльності, фізкультури і спорту.

Напередодні 60-річчя Великого Жовтня було прийнято нову Радянську Конституцію. «Це не просто збіг у часі двох найвидатніших подій у житті країни», — відзначив Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнев. — Зв'язок між ними значно глибший. Нова Конституція — це, можна сказати, концентрований підсумок усього шістдесятирічного розвитку Радянської держави. Вона яскраво свідчить про те, що ідеї, проголошені Жовтнем, заповіті Леніна успішно втілюються в життя». Справжнім творцем нової Конституції став увесь наш народ.

Шість прожитих нами десятиріч — це процес створення, утвердження і розвитку радянського соціалістичного способу життя. Його характерні риси — глибока ідейна переконаність членів суспільства, наділених високорозвинутим почуттям господаря, відповідального за долю країни.

Радянські люди сповнені глибокої вдячності за ті широкі права, які їм гарантує новий Основний Закон країни. Разом з тим вони прагнуть якнайкраще виконувати свої громадянські обов'язки, і насамперед сумлінно працювати, охороняти інтереси держави, сприяти зміцненню її могутності й авторитету. Свідчення цього — нове піднесення соціалістичного змагання, рапорти трудових колективів про виконання і перевиконання взятих на честь ювілею зобов'язань, про успішне здійснення рішень XXV з'їзду КПРС.

Радянський спосіб життя — це постійне зростання матеріального і культурного рівня життя народу. Візьмемо хоча б таку важливу проблему, як забезпечення записаного в новій Конституції права на житло. Сорок років тому, в 1936 році, були введені в дію житлові будинки загальною площею 14,9 млн. кв. метрів. У нинішньому, шістдесятому році Радянської влади, ця цифра перевищить 110 млн. кв. метрів. Причому сьогоднішні квартири відзначаються набагато більшим комфортом, а плата за користування ними (разом з комунальними послугами) — найнижча у світі.

А взяти суспільні фонди споживання. За їх рахунок населенню забезпечується безплатне навчання і підвищення кваліфікації, безплатна медична допомога, пенсії, стипендії учням і студентам, безплатні й пільгові путівки в санаторії та будинки відпочинку, утримання дітей у дошкільних закладах та інші виплати і пільги.

Неухильне і впевнене зростання продуктивних сил і добробуту радянського народу переконливо свідчить про незаперечну перевагу соціалістичного ладу над капіталістичним, незмінними супутниками якого є економічні кризи, безробіття, зростаюча соціальна невпевненість трудящих.

Відзначаючи 60-у річницю Жовтня, ми впевнено дивимось у майбутнє, наближаючи його своєю наполегливою працею під керівництвом ленінської партії комуністів. Це майбутнє — комунізм.



ОКТЯБРЬ

Багряный лист
С ветвей слетает,
Как окровение
ко мне.

Октябрь
планету потрясает,
Гремит победно
в вышине.

И с ним,
дыханье согласуя,
Ему все мысли
отдаю,
Его в своей душе
несу я,

Как гордость,
высшую мою.

Природы
яркие знамена
Подстать родному
кумачу,

Наш день шагает
неуклонно,

Чтоб жизнь творить
по Ильичу.

Октябрь!
Летит его сиянье
В простор,
за горы
и моря,
Не знаю, есть ли
в мирозданьи

Мир, справедливый
Октябрь?
Ликуй же
день наш
настоящий.
Сияй, высокий
небосклон,

Где профиль
Ленина летящий
На крыльях
солнечных знамен.

Сергей АБАЗИН.
м. Березівка,
Одеської обл.

У президії ЦП УТОГ та Республіканському комітеті профспілки

НАГОРОДИ ПЕРЕМОЖЦЯМ ЗМАГАННЯ

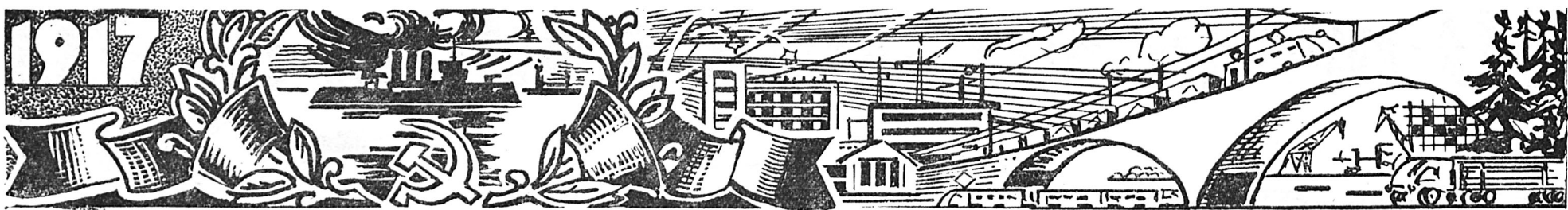
На початку другого року десятої п'ятирічки, за починання передовиків виробництва Кам'янець-Подільського УВП, на підприємствах та в об'єднаннях нашого Товариства широко розгорнулося соціалістичне змагання під девізом: «Завершимо свої особисті дворічні плани до 60-річчя Великого Жовтня».

Трудове піднесення робітників, їх висока політична свідомість, велика організаторська і політико-виховна робота, проведена партійними, профспілковими, комсомольськими і первинними організаціями УТОГ, а також керівництвом підприємств та об'єднань забезпечили успішне виконання підвищених соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 60-річчя Великого Жовтня. На підприємствах та в об'єднаннях Товариства достроково завершили виконання своїх особис-

тих дворічних виробничих завдань понад 1700 трудівників.

Відзначаючи трудові досягнення кращих робітників, бригад й змін в ювілейному році, президія Центрального правління УТОГ та президія Українського республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств прийняли спільну постанову про нагородження переможців соціалістичного змагання Почесними Грамотами та цінними подарунками (грошовими преміями), які виконали план двох років десятої п'ятирічки до 60-річчя Великого Жовтня.

Майстрів, чії дільниці (зміни) завершили план двох років до славного ювілею, також нагороджено Почесними Грамотами та цінними подарунками або грошовими преміями.



У ТІ БУРЕМНІ ДНІ

Велика Жовтнева соціалістична революція — головна подія ХХ століття. В її результаті була повалена буржуазія і вся влада передана в руки трудящих. Почалась переможна хода соціалізму. Я гордий тим, що і мені в числі багатьох червоногвардійців довелося брати участь у штурмі колишньої твердині буржуазії — Зимового палацу.

Пам'ять мимоволі переносить мене в ті вже далекі для одного людського життя роки, коли все тільки починалось. В 1917 році 18-річним юнаком я працював у Петрограді складачем у друкарні братів Лінник. Батько мій був слюсарем гарматної майстерні відомого своїми революційними традиціями Путиловського заводу. Пам'ятаю 4 квітня. В цей день батько прийшов додому лише під ранок, радісно збуджений, і розповів про те, що робітники на Фінляндському вокзалі зустрічали Володимира Ілліча Леніна, який повернувся в Росію. Я образився на батька за те, що він не взяв з собою мене. Дуже хотілось побачити і почути вожда революції. Батько пообіцяв, що наступного разу візьме й мене.

І така нагода трапилась. 4 липня батько завітав до мене прямо в друкарню і запросив піти з ним разом на Петроградську сторону, де тоді знаходився штаб партії більшовиків. Там мав виступати Ленін.

Коли ми втрюх (з нами пішов мій товариш Андрій Черноудов) прибули туди, там вже зібралось багато робітників, солдатів, матросів. Вигуками «Хай живе товариш Ленін!», «Хай живуть більшовики!» зустріли вони Ілліча, який з'явився на балконі. Вгору полетіли шапки. Володимир Ілліч усміхався, потім дістав з кишені годинник і показав на циферблат, мовляв, час... З його промови найбільше запали в душу слова про необхідність робітникам вступати в загони Червоної гвардії. Незабаром разом з іншими товаришами я записався в такий загін при фабриці барона Штігліца. В середині жовтня загін одержав ящик гранат. Відчувалось наближення вирішального дня.

Увечері 25 жовтня у складі зведеного загону, яким командував Подвойський, ми підійшли до Зимового і зайняли позиції з боку Ад-

М. ПОБЕДОНОСЦЕВ,
член КПРС з 1919 року,
учасник штурму Зимового палацу

міралтейства. Гримнув постріл «Аврори»...

Не забути тієї ночі, радості революційних робітників, солдатів, матросів, виразу розгубленості на обличчях членів Тимчасового уря-



ду, коли їх проводили через тісні ряди учасників штурму...

Радісно було усвідомлювати, що віднині господарем життя стають трудящі.

Після цього найяскравішого дня з усіх, які коли-небудь знала історія, мене направили охороняти Смольний. В ті трудні, але щасливі дні мені довелося кілька разів бачити Леніна, слухати його виступи.

Одного разу, коли ми з товаришем стояли на варті біля воріт перед Смольним, раптом почули звернені до нас слова:

— Не холодно, товариші червоногвардійці?

Це був Ленін. Ми знітилися і не відразу знайшли що відповісти.

— Не холодно, Володимир Ілліч. Вчора одержали нові чоботи, а пританцьовуємо просто від звички.

— Але онучі у вас, як видно, саморобні, — сказав Ленін і порекомендував коменданту Смольного

П. Д. Малькову, який стояв поруч, уважніше вникати в потреби червоногвардійців.

Цю єдину розмову з Леніном я запам'ятав на все життя, але тільки багато пізніше до кінця усвідомив її смисл. Пам'ятаючи про велике, Володимир Ілліч ніколи не забував про найпростіше, про на-
сущне.

У вересні 1918 року я добровольцем пішов у Червону Армію, де прослужив до 1922 року. Був два рази поранений, нагороджений командуючим Волзької військової флотилії іменним маузером. Після громадянської війни, повернувшись до Петрограда, я зупинився в Києві, де одержав партійне доручення налагодити роботу в одній з друкарень. Потім працював секретарем сільського — Бобруйського райкому партії, навчався в інституті зовнішньої торгівлі в Москві, був на господарській роботі.

Коли розпочалась Велика Вітчизняна війна, пішов в армію. В перші місяці був комісаром плаваючого госпіталю, який обслуговував Дніпровську флотилію, служив у політвідділі 48-ї Армії Другого Білоруського фронту. А після війни — знову праця, яка сприяла тому, що Ленін вважав наріжним каменем радянської зовнішньої політики, — мирному співіснуванню, взаємовигідній торгівлі між різними країнами.

Оглядаючи свій життєвий шлях, бачу, що в головному він не відрізняється від життєвого шляху тисяч і тисяч моїх товаришів, людей праці.

60 років минуло від дня революції. За цей час наша країна стала могутньою соціалістичною державою. Нині радянський народ під керівництвом Комуністичної партії і Радянського уряду успішно будує комуністичне суспільство. Радісно нині бачити, з яким ентузіазмом трудяться робітники, колгоспники, інтелігенція. Високими виробничими показниками зустріли вони 60-річний ювілей Великої Жовтня, який відкрив трудящим двері до заможного і щасливого життя. З позицій сьогодення цього дня ще глибше і зриміше осмислюється значення Великої Жовтневої соціалістичної революції, значення тих буремних днів 1917 року.

НАШ ТРУДОВИЙ САЛЮТ

Колектив робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Чернігівського учбово-виробничого підприємства Українського товариства глухих, включившись у всенародне соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, наполегливо боровся за високі виробничі показники і нині рапортує Батьківщині, Комуністичній партії, що план двох років десятиї п'ятирічки по виробництву валової продукції виконано 3 листопада 1977 року. На цю дату випущено готових виробів на 8 мільйонів 700 тисяч карбованців, що і передбачалось дворічним завданням. Це досягнення стало можливим завдяки підвищенню продуктивності праці, яка в цьому році зросла на 9,6 процента, тобто більше, ніж планувалось.

До кінця року буде випущено продукції ще на 800 тисяч карбованців. За дев'ять місяців понад план випущено спецадіу на 821 тисячу карбованців, а до кінця року буде вироблено надпланової продукції більш як на 60 тисяч карбованців.

Особливо високе трудове піднесення викликали серед працівників підприємства жовтневий (1977 р.) Пленум ЦК КПРС і позачергова

сьома сесія Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання. До дня відкриття сесії 57 робітників рапортували про виконання особистих завдань двох років п'ятирічки. 119 робітників працюють з випередженням графіка. Перед у соціалістичному змаганні веде бригада, де змінним майстром ветеран виробництва Катерина Миколаївна Пилиник. Цей колектив трудиться найбільш злагоджено і добився найвищих виробничих показників.

Добре попрацювали в ювілейному році кавалери ордена Трудового Червоного Прапора слюсар-наладчик швейного устаткування Петро Федорович Пилиник і крейдувальник Борис Володимирович Марусенко, кавалер ордена «Знак Пошани» Ольга Корніївна Почечун, кавалер ордена Трудової Слави III ступеня Марія Степанівна Швець, кращі виробничники В. І. Шеховцова, О. І. Сердюк, У. І. Лашенко, Г. І. Горбатенко, В. А. Борисенко, Н. А. Селиван та багато інших.

Колектив підприємства висловлює впевненість і докладає багато зусиль, щоб достроково здійснити завдання десятиї п'ятирічки в цілому.

М. ЛЕВЧЕНКО,
заст. директора Чернігівського
УВП з виховної роботи.

КРІЗЬ ГРОЗИ

В м. Катеринославі, у ніч на 23 червня 1913 року, на вулиці Брянській городовий Худолей убив пострілом з револьвера колишнього вихованця Петроградського училища глухонімих М. А. Критського, 29 років.

О другій годині ночі городовий Худолей вийшов з заводу машиноруд на вулицю. Його увагу привернули двоє невідомих, які поводили себе досить дивно: спершу йшли швидко, потім зупинились, про щось радились. Помітивши городового, вони кинулись тікати.

— Стий, стрілятиму! — вигукнув городовий. Але невідомі продовжували бігти, намагаючись сховатись. Після третього попередження Худолей вистрілив. Проте це не зупинило втікачів.

Тоді городовий Худолей, наблизившись до невідомих на 15 сажнів, вистрілив вдруге. Один з невідомих, обливаючись кров'ю, впав і за кілька хвилин помер. Куля потрапила йому в потилицю. Другого невідомого городовому вдалось затримати. Той пояснив знаками, що він глухонімих на ім'я Г. А. Підгорний. За його показаннями М. А. Критський теж глухонімих. Останнім часом покійний не мав певного роду занять.

У фатальну ніч глухонімих, як пояснив затриманий, повертались додому з фотографії Комісарова та Очеретська. Попереджень городового вони, звичайно, не чули. Однак, що змусило їх, побачивши городового, втікати, невідомо.

(З газети «ПРИДНЕПРОВСКИЙ КРАЙ», 1913 рік).

ВЧОРА І СЬОГОДНІ

Із всіх свят — найближчим для радянських людей стало свято Великої Жовтневої соціалістичної революції. Нині, коли наші країні сповнюється 60 років, коли прийнята і схвалена нова Конституція СРСР, трудящі Радянського Союзу відчують особливий приплив сил, особливу вдячність Комуністичній партії за піклування і турботу. В єдиному строю з усім народом крокують і члени нашого Товариства.

Рік у рік покращується життя глухих Дніпропетровська. Десятки сімей переселяються у нові комфортабельні квартири, все більше глухих стають власниками автомобілів та мотоциклів, і все менше зустрічається глухих на роботах невисокої кваліфікації.

Майже на кожному підприємстві міста є компактні групи. Серед членів нашого Товариства постійно зростає число ударників комуністичної праці, переможців соціалістичного змагання, нагороджених орденами та медалями. Так, столяр заводу хімічних виробів Д. Є. Волосатий нагороджений орденом Леніна, бригадир Півден-

ного машинобудівного заводу В. П. Голубинський — орденом Трудового Червоного Прапора, швея УВП Т. К. Кулінич — орденом Трудового Червоного Прапора, швея УВП М. Мальована нагороджена Почесною Грамотою Президії Верховної Ради УРСР.

Дивлячись на те, як зростає культура і добробут глухих трудівників, радісно стає на серці. А мені, ветерану Товариства, згадується, як тяжко жилося раніше.

Революцію я зустрів десятирічним хлопчиком. У березні 1918 року захворів на тиф і після чотирьох місяців боротьби за життя я став глухим. Постало питання — як жити без слуху? У містечку Тетіїв знав я кількох глухих людей похилого віку. Тільки один з них працював дворником у власника маслобойні. Інші ходили по дворах, напували роботи (нарубати дров чи принести води), щоб заробити кілька копійок. Глухоніма жінка просила милостиню. Ходила завжди брудна й обдірана. Мене лякало таке майбутнє.

Деякий час мешкав у містечку Тетіїв Київської губернії, потім у



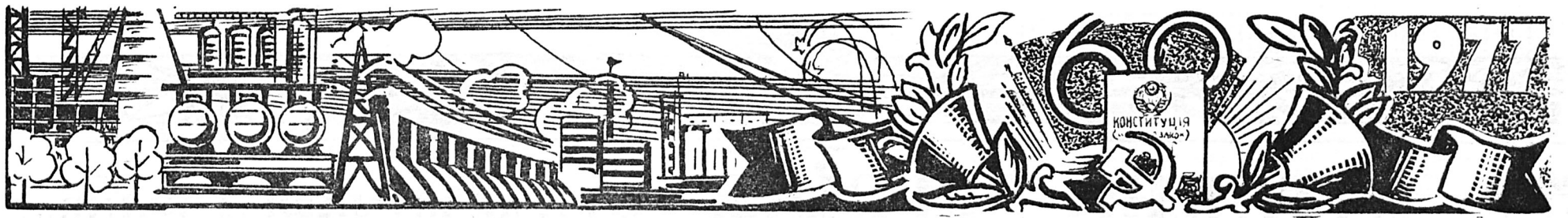
Це було в середині літа нинішнього року. Радісні і щасливі повертались додому трудівники Харківських учбово-виробничих підприємств № 1 і № 2. Того дня їм, передовим виробничикам, зокрема, майстрові Ганні Петрівні Погуляй, пресувальнику Івану Кузьмичу Жозі, робітниці Катерині Іванівні Мацуровій, полірувальниці Валентині Михайлівні Проскуриній та Зінаїді Гнатівні Кашниковій за натхненну і високопродуктивну працю у першому році десятиї п'ятирічки було вручено ордени і медалі.

Нині трудівники, удостоєні високих урядових нагород, домоглися нових трудових здобутків. Свято 60-річчя Великої Жовтня вони зустрічають високими успіхами у праці, спрямовуючи свої зусилля на дальше підвищення ефективності виробництва і якості роботи, щоб успішно виконати завдання десятиї п'ятирічки.

На знімку: (зліва направо) В. М. Проскуріна, І. К. Жога, З. Г. Кашникова, К. І. Мацурова та Г. П. Погуляй після вручення орденів і медалей.

Фото Я. МІНДЕЛЯ.

НАШЕ ЖИТТЯ



Випереджаючи час



Успішно виконує завдання десятої п'ятирічки бригада слюсарів Полтавського учбово-виробничого підприємства № 2, яку очолює майстер Юрій Антонович Верещак. Цей колектив достроково справився з виробничою програмою першого року десятої п'ятирічки. Високо тримають робітники честь своєї марки і в другому році п'ятирічки. Включившись у Всесоюзне соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя Великого Жовтня, вони ще на початку року зобов'язалися достроково завершити виробничу програму перших двох років п'ятирічки і в вересні рапортували про дотримання свого слова. Нині колектив працює в рахунок лютого 1978 року, а один з найкращих членів бригади Віктор Гришко справився з особистим найкращим завданням ще в липні і нині трудиться в рахунок квітня наступного року.

На знімку: (зліва направо) слюсарі-складальники В. Гришко, В. Ладіна, Г. Горохно, А. Клочко, В. Мордич і бригадир Ю. Верещак.

Фото Й. МІНЬКА.

У ЖИТТІ нашої країни, у всіх трудових колективах вже стало доброю традицією — кожне свято зустрічати успіхами в праці. А нинішній ювілей Вітчизни — 60-річчя Великого Жовтня — трудящі виробничого об'єднання «Електромагніт» зустрічають з особливим настроєм.

Та й інакше бути не може. Адже цимю передували грандіозні події: всенародне обговорення й прийняття нової Конституції СРСР, доповідь і виступ Л. І. Брежнєва на позачерговій сьомій сесії Верховної Ради СРСР, що викликали новий приплив творчих сил і добрий робочий настрій.

До славного ювілею Великого Жовтня в об'єднанні досягнуто значної технічної оснащеності виробництва і духовного зростання людей. 33 роки тому, коли учбово-виробничий комбінат тільки ставав на ноги, про розширення виробничої потужності підприємства ми не могли й мріяти. Тоді навіть не було спеціалістів із середньою та вищою спеціальною освітою з числа глухих. А нині таке питання виробництва, як комплексна система управління якістю продукції, веде Л. Я. Радомська. У 1971 році вона з успіхом закінчила Московський державний університет. З її активною участю на підприємстві впроваджено 33 стандарти.

Г. Я. Гарипова — начальник складальної дільниці електроапаратного цеху. Це під її безпосереднім керівництвом досягла блис-

кучих трудових успіхів у змаганні комсомольсько-молодіжна бригада по складанню ПМЕ-111.

20 вересня бригада, очолювана молодим комуністом Л. С. Букаленко, домоглася нової трудової перемоги, випустивши і здавши з першого пред'явлення 4 тисячі магнітних пускатів при нормі 3 тисячі штук за зміну. Тепер бригада взяла нові зобов'язання: випустити за зміну 4200 пускатів.

Відмінно несли трудову вахту на честь 60-річчя Жовтня члени бригади: складальники Тетяна Молчанова, Олена Заворотинська, Наталія Кобець, Неля Плавшук, Ніна Пакліна.

Трудовий шлях на рідному підприємстві Г. Я. Гарипова розпочала після шкільної лави ученицею виробничого навчання, поєднуючи заняття в школі робітничої молоді, потім навчалася в технікумі. Тепер вона разом з іншими товаришами — технологом штампувальної дільниці В. А. Медведковою, інженером-конструктором В. У. Биковським підвищує свої знання на заочному відділенні Донецького політехнічного інституту.

На дільниці, яку очолює Г. Я. Гарипова, 64 складальники завершили план двох років п'ятирічки.

24 жовтня «Бліскавка» сповістила колектив головного підприємства про нову трудову перемогу трудящих карнизної дільниці — вони достроково виконали свої

зобов'язання на честь ювілею Жовтня.

Трудовий ентузіазм і суперництво по досягненню найвищої продуктивності праці відзначають трудівників Жданівського філіалу. Протягом ювілейної трудової вахти вони двічі завоювали перехідний Червоний прапор об'єднання в змаганні між головним підприємством і філіалами. Гордістю філіалу стала ветеран виробництва штампувальниця Г. Ф. Джуп, що працює нині в рахунок наступного року. 3 випередженням часу випускають продукцію ініціатори змагання Є. В. Єлістратова, Г. Д. Ганюшкіна, А. Д. Галкіна.

В Слов'янському філіалі на передньому краї змагання перебувають Н. Н. Косик, нагороджена орденом «Знак Пошани» і Н. А. Путко. Особисте завдання двох років п'ятирічки вони зобов'язувалися виконати до 7 листопада, а фактично завершили його 1 жовтня.

Активними провідниками політики партії по підвищенню ефективності виробництва і якості стали майстри А. Гаврилова, М. Печерських, П. Кисіль, технологи — Г. Малова, Г. Самойлов.

План десяти місяців і зобов'язання колектив виконав достроково. Понад завдання реалізовано додаткових виробів на 254 тисячі карбованців. Понад 171 тис. крб. одержано прибутку. Виконано завдання по зростанню продуктивності праці і поліпшенню якості виробів.

Напередодні ювілейного свята колективу об'єднання за успіхи в соціалістичному змаганні вп'яте в поточному році присуджено перехідний Червоний прапор і вчетверте — вимпел за трудову вахту на честь 60-річчя Жовтня.

Т. СЕЗОНОВА,
заст. генерального директора
ДВО «Електромагніт».



Трудівники Гродненського учбово-виробничого підприємства в БілТОГ, як і всієї Країни Рад, наполегливо готувалися до 60-річчя Великого Жовтня. Високих трудових успіхів домогся у передювілейному соціалістичному змаганні робітник цього УВП Павло Васильович Матеюк.

Передовий виробничник, комуніст П. В. Матеюк бере активну участь у громадському житті колективу підприємства. Він член президії обласного відділу Білоруського товариства глухих, активний спортсмен.

За високі успіхи у праці та активну участь в громадському житті П. В. Матеюка нагороджено Грамотою Президії Верховної Ради Білоруської РСР.

На знімку: П. В. Матеюк.

Фото М. КОРЖУЄВА.

СВІТИЛО НАМ СОНЦЕ СВОБОДИ

м. Плисків на Вінниччині. Даремно намагався влаштуватися на роботу або вчитися. Ніхто не хотів займатися глухим. Тимчасово працював на бурякових плантаціях, на чужих городах, в садах, а взимку — водоносом.

В 1926 році подався в пошуках роботи. Більше місяця пробув на вокзалі тодішньої столиці України м. Харкова, побував на прийомі у всеукраїнського старости Г. І. Петровського. Мене направили у Бердичівський окружний соцзабез з розпорядженням трудоулаштувати. Там мене влаштували дворником у будинок інвалідів. За кілька місяців опісля я влаштувався на хлібопекарні артілі інвалідів. У Бердичеві я вперше зіткнувся з глухими мого віку. Вони сиділи на вулицях з ящиками і щітками, чекаючи на клієнтів. Невосвічені й темні, вони не могли знайти іншої роботи.

1931 року я вперше зустрів глухонімого хлопця добре вдягнутого. Він був з Москви. Дав мені газету «Жизнь глухонемых». Звідти я дізнався, що є організації людей, які не чуять. Я звернувся за порадою до редакції газети і одержав відповідь, що на Україні є Товариство у Харкові, в Києві, Дніпропетровську та в інших великих містах. З Дніпропетровська отримав запрошення приїхати і в серпні 1931 року одержав роботу і місце в гуртожитку.

Величезна різниця між тим, як було колись і як тепер. Тоді рідко серед глухих зустрічалися освічені. А нині серед нас є люди, що мають середню спеціальну і вищу освіту, не кажучи вже про обов'язкову середню. Не зрівняти і побутових умов. Нині в гуртожитку УВП живе по двоє чоловіків в кімнаті. А Будинок культури тепер не якась невелика хата, а велика і красива споруда.

Життя нечуючих нічим не різниться від життя всіх трудящих Радянського Союзу. І ми вдячні за це Батьківщині, Великому Жовтню.

Р. ГОЛЬДМАН,
ветеран Товариства.

м. Дніпропетровськ.

Місто Вовча — так називалось маленьке містечко Вовчанськ Харківської губернії, де з 1918 мені довелося прожити близько двох років. Разом з моїм другом сліпим ми грали там у кінематографі. Серед його службовців був глухонімиий Ваня. Він розклеював афіші по місту, контролював квитки у публіки. Кінематограф працював нерегулярно — йшла громадянська війна. В маленькому Вовчанську 13 разів мінялася влада. З наближенням фронту життя в місті ніби зупинилось. Кінематограф закривався.

Якщо місто переходило в руки «білих», Ваня стояв на вулиці і торгував цигарками. Коли вступали «червоні», він, здебільшого, продавав газети. Та ось 9 грудня 1919 року радянські війська вступили у Вовчанськ, щоб вже не залишати його. До весни 1920 року життя остаточно ввійшло в колію, почав працювати наш кінематограф. Але з настанням тепла Ваня зник з міста. З'явився аж через кілька тижнів. Завітав до житлового відділу і знаками почав просити, щоб йому дали дозвіл зайняти пусте приміщення на головній вулиці, де раніше торгував купець Прилуцький, що втік з «білими». Глухонімому видали ордер на приміщення. Тут він оселився, почав шити чоботи. Згодом до нього приїхало ще троє глухонімих. Вони теж виявилися шевцями і почали разом працювати. На дверях з'явилася вивіска: «Трудова артіль глухонімих шевців».

(З газети «ЖИЗНЬ ГЛУХОНЕМЫХ», 1925 рік).

РАЗЮЧІ ПЕРЕТВОРЕННЯ

Старожили міста добре пам'ятають незмінного глухонімого контролера кінематограду, тільки звати його було не Ваня, а Григорій Іванович Володаренко. Працював він до 1965 року, а в 1970 помер. Очевидно, автор замітки «Місто Вовча» назвав його Ванею помилково.

Г. І. Володаренко справді хотів організувати артіль глухонімих, але в ті роки ще багато було труднощів і артіль проіснувала всього кілька місяців. В 1925 році почала працювати артіль інвалідів «Шлях Леніна» з столярною, швейною, шевською і фотомайстернею. Артіль функціонувала до 1962 року. Вона об'єднувала всіх глухонімих і інвалідів, а потім відбулась реорганізація підприємства в районний побутокмбінат, де й зараз працюють дев'ять чоловік глухих, багато пішло на пенсію. Всього ж у місті живе їх 25 осіб, а в районі — 70.

Вовчанськ — в минулому містечко купецтва і міщанства, ніяких промислових підприємств тут не існувало, знайти роботу було важко навіть здоровим людям. Міс-

течко було тихе, з дерев'яними тротуарами і ґрунтовими дорогами, де піщаний ґрунт у вітряний день засипав очі. Єдиною розвагою були шинок і кінематограф. Глухонімі жили в одиночку, хто як міг, знайти роботу до душі чи хоч яку-небудь глухонімі і не мріяли.

З встановленням Радянської влади Вовчанськ поступово став набирати прикмет культурного промислового міста. Відкрились нові підприємства: ткацька, взуттєва, меблева фабрики, філіали харківських заводів, маслосектраційний завод, м'ясокомбінат, молокозавод та інші підприємства. Мешканці міста, серед них і члени УТОГ, впевнені в завтрашньому дні.

Глухі міста і району активно трудяться на різних промислових і сільськогосподарських підприємствах. Наприклад, Віктор Тихонович Коновалов — один з кращих спеціалістів по пошиттю чоловічого одягу районного побутокмбінату, передовик виробництва. Йому присвоєно звання «Майстер — золоті руки», він переможець зма-

гання дев'ятої п'ятирічки, нагороджений медаллю «За трудову доблесть».

Тут же ударно працюють майстри по пошиттю жіночого і чоловічого одягу Антоніна Омелянівна Сукачова, Любов Михайлівна Ліванова, Людмила Йосипівна Потіна, Євгенія Олексіївна Краснолуцька. Вони випускають продукцію тільки відмінної якості. На взуттєвій фабриці добре трудяться затяжниками Іван Гаврилович Іванов і Костянтин Костянтинович Краснолуцький. Іван Миронович Луценко — тракторист радгоспу «Вовчанський», Йосип Ізотович Слюсаренко — коваль колгоспу імені Куйбишева, Віра Степанівна Садовська — буряковод колгоспу імені Енгельса.

Вони передовики виробництва, нагороджені медаллю «За трудову доблесть». Всього цієї високої нагороди удостоєно вісім глухих трудівників, 15 є ударниками комуністичної праці.

В результаті поліпшення матеріальних умов змінилось і духовне життя трудящих глухих. Всі вони живуть повнокровним, змістовним життям. У місті є клуб, районний відділ УТОГ, який подає глухим допомогу у вирішенні багатьох питань, зокрема, трудоулаштування, побуту, а також керує культурно-масовою і політико-виховною роботою серед членів Товариства. У 1957—1958 роках, коли обласний відділ УТОГ очолювала Б. В. Керцман, була проведена велика робота по ліквідації неграмотності і малограмотності.

Нині у нас не знайдеш такої сім'ї глухих, де б не було телевізора, вони стали добре і модно одягатися. Своє дозвілля проводять у клубі, де є всі умови для культурного, змістовного відпочинку. Тут демонструються кінофільми, виступають лектори, відбуваються вечори зустрічей з ветеранами війни і праці.

Всі умови для щасливого життя забезпечив нам Великий Жовтень.

В. МУСІЄНКО,
зав. Вовчанським клубом
глухих.

Харківська обл.

ЛІТОПИС ГЕРОЇКИ

Роки, роки, роки... Кожен з 60 років, що минули після історичного залпу «Аврори», незабутній і неповторний. Вони по вісцях заповнені величними героїчними і трудовими зверненнями. Кожен з них — ціла епоха, гідна окремого дослідження, кіноопові, багатоманитого роману.

Важке завдання поставили перед собою постановники вистави «Роки, роки, роки...» Республіканського театру міміки і жесту «Райдуга» Ю. Петров, весь творчий колектив. Розповісти про шість десятиріч, про славетний шлях нашої Батьківщини у сьогодення. І щоб злились у розповіді біографії, долі героїв з долею країни.

Нова вистава театру розвиває ті принципи, що вже знайомі нам за попередніми роботами колективу. Це вистава-концерт, стержень якої — лінія ведучих (арт. О. Кушніренко, В. Стьопкін, Н. Зайонц, А. Мізгирьова, Н. Крицька, О. Мяких, О. Каплан). Саме вони спрямовують дію, скріплюють епізоди в одне ціле.

В такій виставі дуже важливе чітке розуміння місця кожного епізоду в системі всієї постановки. І вміння сконцентрувати матеріал так, щоб кожний номер став коротким, але завершеним драматичним твором, емоційним, дійовим, з яскравим вираженням конфлікту. Саме так вирішено у виставі більшість епізодів і серед них найбільш вражаючі — «Полум'я революції», «Декрет про мир», «Бойовий вісімнадцятий», «Будівники БАМу», «Гарбузи», «Клоун іде на гастролі».

В цих епізодах, як і в цілому у виставі, немає розподілу на головні і епізодичні дійові особи. Лише кілька хвилин живуть актори життям свого героя. Це вимагає від них особливої виразності та лако-

нічності, точного відбору засобів вираження. І актори театру, пластична виразність яких викликає захоплення, долають ці труднощі, створюють образи живі, пізнавальні і в той же час майже плакатно узагальнені. Це і романтич-



ні образи агітатора (О. Кушніренко), комісара (А. Василенко), «Орленко» (Т. Лапієва, Л. Іванова), буффонні анархісти (О. Стьопкіна, В. Шахов), гротескний представник Тимчасового уряду. Вражає різноманітність обдарування акторів, яким доступні фарби романтичних і ліричних, які вміло користуються гротеском, ексцентрикою, буффонадою.

Закономірно, що основне місце у виставі займає тема сучасності. Щедре обдарування акторів — прекрасних танцюристів, акробатів, еквилібристів надали всій другій частині спектаклю особливого об'єму, різноплановості. Вистава, особливо завдяки другому відділенню, напоєна світлом, святковим

настроєм, життєствердуючою силою. Це враження підсилюють і чудові костюми А. Перепелиці — художньо витончені, насичені, цікаво стилізовані.

У другому відділенні вистави особливо вражає завзятість героїв «Будівники БАМу», вишуканість виконавців і костюмів номера «Золотий диск». Мінімум реквізиту використовують актори-виконавці номерів «Козацькі розваги» і «В космосі» (М. Бирляню, Б. Кривенко) і при цьому захоплюють глядача граціозністю, вправністю, теплим гумором.

Вистава «Роки, роки, роки...» динамічна і цілісна. Проте, є в ній ряд прорахунків. Так, поруч з емоційно насиченими епізодами в картині «Бурлаки» відчувається в'ялість, неточне вираження думки. Мені здається, що не знайшла у виставі повного розкриття і тема Великої Вітчизняної війни, яка вирішується дещо поспіхом, декларативно, відсутній драматизм.

Художнє оформлення — щити, які обертаються. На них, відповідно до епізоду, з'являються плакати, що в нашій уяві нерозривно пов'язані з часом, котрий викликав їх до життя. Цим оформленням можна і обмежитись, бо щити, які час від часу з'являються на передньому плані, дублюють задум. До того ж плакати на них надто маленькі і глядач не може розглянути їх.

Вистава «Роки, роки, роки...» присвячена 60-річчю Великого Жовтня. Це своєрідний звіт театру перед глядачем. І звіт вдалий.

Г. ПАВЛЕНКО,
театрознавець.

На знімку: сцена з вистави театру «Райдуга» «Роки, роки, роки...»

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ

Підсумки конкурсу на кращий поетичний твір

Підведено підсумки конкурсу на кращий поетичний твір, оголошений Центральним правлінням Українського товариства глухих. На конкурс надійшло 222 твори від 27 глухих авторів.

Подані на конкурс поезії свідчать про загалом високий культурний та освітній рівень його учасників. Переважна більшість авторів займає активну громадянську позицію, працює над розробкою суспільно-значимих тем, намагається своїми творами відгукуватися на найважливіші події життя. Серед творів, що надійшли на конкурс, є вірші про героїчний подвиг радянського народу у Великій Вітчизняній війні, поезії про нашого сучасника — активного будівника комунізму, твори присвячені В. І. Леніну, славному ювілею Великого Жовтня, ліричні та інші вірші.

Жюрі вирішило першої премії не присуджувати. Другі премії в розмірі по 75 карбованців кожна присуджено:

М. П. Нирову (м. Вінниця), С. Є. Абазіну (м. Березівка, Одеської області).

Треті премії в розмірі по 50 карбованців кожна за добірні віршів присуджено:

Т. Ю. Вороновій (м. Київ), Л. М. Фішману (с. Новоборівка, Одеської області), В. І. Миколаєвському (м. Ровно).

Заохочувальні премії по 25 карбованців кожна присуджено:

В. П. Гуменюк (м. Житомир), І. І. Душенко (м. Одеса), М. В. Жубреву (м. Євпаторія, Кримської області), І. А. Сапожникову (м. Київ), А. Ф. Симоненку (м. Харків), Ф. Г. Савенку (м. Київ), О. С. Смирновій (м. Харків), Г. С. Швець (м. Вінниця), С. П. Швидкому (с. Ординівка, Полтавської області).

Дорогами вершників революції

Члени УТОГ Дрогобича, Стрийського МРВ та інших міст нашої області недавно провели екскурсію місцями бойової слави. Першим у цій подорожі був міст через річку Стрий, який нині носить ім'я Червоних козаків. На ньому встановлено меморіальну дошку, що увічнила славний шлях вершників революції.

З розповіді екскурсовода ми дізналися про штурм 1920 року моста і визволення міста Стрия

від білополяків. Тоді з міської тюрми було звільнено велику кількість заарештованих, серед них багато робітників, яких кинули за ґрати лише за участь у страйку та протести проти війни з Радянською Росією.

Оглянувши багато визначних місць, пов'язаних з подвигами дивізії В. Ф. Примакова, члени УТОГ завершили екскурсію в Стрийському краєзнавчому музеї, де познайомилися з експозиціями її матеріалами, які висвітлюють звиятний шлях легендарної 8-ї Червонокозачої дивізії на фронтах громадянської війни. Подовгу затримувалися відвідувачі біля особистих речей легендарного В. Примакова, зброї, фотознімків та документів багатьох бійців і командирів цієї дивізії.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Львівська обл.

Гості з Литви

Наприкінці жовтня в столиці Радянської України побувала група передовиків виробництва Каунаського учбово-виробничого комбінату Литовського товариства глухих.

Київський обласний відділ УТОГ організував для гостей поїздку на дослідно-виробниче об'єднання «Контакт», до Палацу культури імені А. В. Луначарського, де вони з великим інтересом оглянули експонати музею.

Наступного дня каунаський здійснили автобусну екскурсію по історичних та революційних місцях міста-героя Києва.

Керівник групи, заступник директора Каунаського УВК Леонарда Іонівна Паршалене сказала: — Нам дуже сподобався Київ. Місто древнє і разом з тим зовсім молоде. Вражають грандіозність та масштабність забудов, будинки сучасної архітектури.

Особливо ми в захопленні від головної площі міста — площі імені Жовтневої революції, де відкрито величний монумент В. І. Леніну і героям Жовтня.

І. БЕРЕЗНЯК.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ПРО ПАРТІЮ, ПРО НАРОД

Цікаво пройшов у Запорізькому будинку культури для глухих обласний огляд-конкурс на краще мімічне виконання пісень і віршів, присвячених 60-річчю Великого Жовтня. В ньому взяло участь близько 40 осіб. Це переважно робітники нашого учбово-виробничого підприємства. В репертуар було підібрано твори, які оспівують Комуністичну партію, Батьківщину, наш героїчний народ.

Жюрі, яке очолював режисер театру імені Щорса І. В. Борис, підбило підсумки огляду-конкурсу і визначило місця його учасників, окремо серед виконавців пісень і серед читців віршів.

Зокрема, серед співаків першість одноставно визнана за майстром УВП К. Лукашенко, яка натхненно виконала «Пісню про тривожну молодість» — слова Л. Ошаніна, музика О. Пахмутової. Друге місце присуджено Н. Ракович за пісню «Ми твої, революціє» —

слова Л. Дербеньова, музика В. Мураделі. Третє місце зайняв дует робітників УВП у складі М. Панкеевої і В. Філіної, які проспівали пісню «Червона гвоздика» — слова Л. Ошаніна, музика О. Островського.

Серед декламаторів віршів перше місце присуджено передовому робітнику механічного заводу Міністерства шляхів сполучення СРСР В. Борисенку за відмінне читання вірша О. Жарова «Все, чим тепер ми сильні і багаті». Відзначені призами також робітниця УВП С. Варварчук і Р. Скубенко.

Були присуджені і заохочувальні премії як за виконання пісень, так і віршів.

Огляд-конкурс тривав більше двох годин. Він показав високу виконавську майстерність глухих учасників художньої самодіяльності.

С. МОРДУШЕНКО.

м. Запоріжжя.



Недавно в м. Вінниці відбулась республіканська нарада громадських кореспондентів газети «Наше життя».

На знімку: учасники наради (зліва направо) Н. А. Селютіна (Ворошиловград), І. С. Шапеев (Вінниця), Н. І. Конвалюк (Івано-Франківськ), Р. Г. Биковська (Донецьк).

Фото П. МІНДЕЛЯ.

Зустріч з більшовиками

не посилала його партія, він завжди з гордістю ніс високе звання комуніста. Особливе місце в його житті займає навчання в об'єднаній військовій школі імені ВЦВК, яка знаходилась у Кремлі. Будучи кремлівським курсантом, П. О. Ковтунов мав можливість бачити і слухати Леніна, найближчих його соратників. Вартовий посту № 27 біля квартири В. І. Леніна часто говорив з вождем, згадує його душевність і

простоту. Ці зустрічі залишилися в пам'яті на все життя.

Особливе враження на присутніх справила розповідь дружини Ковтунова про навчання на курсах в Москві, де читала лекції Н. К. Крупська. З великою любов'ю і теплою згадує вона ті роки, той інтерес, з яким молоді комсомольці слухали розповіді Надії Костянтинівни про Леніна.

Нинішнього ювілейного року П. О. Ковтунов і його дружина

часто зустрічаються з молоддю, а їм є про що розповісти юним друзям.

Наприкінці зустрічі П. О. Ковтунов сказав, що найціннішим вважає наше щасливе життя, те, що разом з усім радянським народом боровся за світле майбутнє Вітчизни.

На згадку про зустріч П. О. Ковтунова і Е. Є. Ковтуновій було вручено червоні гвоздики.

А. ОТРЮХ,
художній керівник Чернігівського будинку культури.